

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

§. XXXXIII. Pia Patris mors.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

hilari vultu illa Christi Servatoris verba pronuntiavit: *Calicem, quem dedit mihi Pater, non vis ut bibam illum?* Ma-
ne sequentis diei, quæ Deiparæ sine Labe conceptæ sacra
erat, Eucharistica dape in ejusdem Virginis honorem refici
voluit, séque supremi Numinis voluntati totum in victi-
mam obtulit. Post meridiem subinde multum aucta est
dolorum acerbitas, & cum ipse viribus vehementer se desti-
tui animadverteret, decedenti in Viatico muniri petiit;
sed quia paucis ante horis cælesti eâ escâ pastus fuerat, non
est visum huic ejus voto deferre. Unde divina hac animi
refocillatione destitutus, conatus est defectum religiosissi-
mis animi sensis & affectibus supplere, quos etsi more suo
nullis foris indiciis prodere studeret, non ita tamen tenere
se potuit, quin linguæ ministerio erumperent; fuitque in-
ter cetera pia in cælum jacula, ore emissa, illud præcipuè:
*Benedicum Dominum in omni tempore, semper laus ejus in ore
meo: & ingeminavit sæpius: semper, semper, semper*, tanto
sensu, ut præsentibus omnibus teneras lacrymas exciret.
Nec minore animi contentione illud aliud effari auditus est:
*Abyssus abyssum invocat: abyssus miseria invocat abyssum mise-
ricordia.* Quæ verba à mellifluo Doctore didicerat; qui sic
priora illa Psalmi ad mores traduxit.

§. XXXXIII.

Pia Patris mors.

INterim P. Felix Barnabeus, P. Pauli Socius, festinus ex-
currit ad Summum Pontificem, ut quo loco Patris res
essent, nuntiaret. Admisit illum confestim Pontifex,
nec infra dignationem suam duxit, minutim de viri statu o-
mnia

omnia perquirere, & cum intellexisset, spei planè nihil superesse: ô quàm, ajebat, res ista nobis displicet! quàm nobis displicet! Erat vir Sanctus, erat Angelus, erat Angelus, erat Angelus: imperavitque Patri, ut suo illi nomine Pontificiam, quam vocamus, Benedictionem afferret; quam sensu singulari ac reverentiâ moribundus excepit. Eminentissimus Albanus, qui hodie Clementis XI. nomine supremas Christi in terris vices gerit, cum inde à puero P. Paulum multum adamasset, audito quod is à morte parum abesset, extremum illi vale dicere, & ejus se precibus commendare voluit. Mox atque Eminentissimum Principem moribundus conspexit, mirâ libertate, perinde ac si animi causâ aliquò abiturus esset, de transitu suo loquens: Eminentissime Domine, dixit; paucis abhinc diebus inter nos egimus de profectioe Albanum & Neprunum: nunc aliò mihi, & in alium planè mundum ac vitam, migrandum est. Quid mihi imperat Sua Eminentia? quid obsequij altera in vita præstare ipsi possum? Magno exemplo Eminentissimo Principi fuit, videre Patrem tantâ animi tranquillitate appropinquare ad illum transitum, ad quem etiam Sanctissimi quique cohorrescunt; & pro sua in DEUM pietate aliud ab ipso non petiit, quàm ut & noxarum suarum veniam à DEO, & opem impetraret ad respondendum tantis excelsi sui status obligationibus. Nonâ dein Decembris cum viribus jam multo magis exhaustus, & quodam velut lethargo oppressus videretur, extremum religiosè inunctus est. Paulo post cum jam somnus ille discussus esset, quæsierunt ex eo, placeretne divino ad æternitatem Viatico restaurari? P. Paulus autem, qui aliud nihil ardentius anhelabat, tremulâ, sed imo corde profectâ, voce, *DEUM*, ajebat, *DEUM*, *DEUM mihi date*: atque hoc recepto, alto quodam

dam in silentio se detinuit, ut inter Servatoris sui brachia cæli delicias anticipatò delibaret. Toto illo die cubiculum refertum erat viris religiosis, nostris, externis, Nobilibus, Præsulibus, qui quo sanctiùs ac suaviùs afficiebantur illis animi sensis religiosissimis, illâ vultus serenitate, hoc dolerant acerbiùs, quod morientem viderent virum, dignum immortalitate. Ille igitur jam planè elinguis, post aliquot horarum placidum agonem sub noctis confinia animum tranquillè in manus DEI Conditoris sui tradidit, & , ut sperare juvat, transit ad lucendum instar Stellæ primi ordinis ac magnitudinis, juxta illud Vatis Danielis Oraculum; *Quæ ad justitiam erudiunt multos, fulgebunt quasi Stella in perpetuas eternitates.* Mortuus est beatâ hac morte 9. Decemb. intra octiduum Deiparæ Conceptæ sacrum, & exeunte jam altero, quod S. Francisco Xaverio colendo dicatum est; unde hanc ipsi impetrâsse, post cetera, visi sunt & Mater Sanctissima, & Magnus Indiarum Apostolus, quem ut singularem prorsus Protectorem, Magistrum, & Apostolicæ vitæ Ideam semper fuerat veneratus. Mortuus est in nostra Tironum Domo, cùm annos vivendo explèssset septuaginta, quorum quinquaginta sex in Societate, reliquos quatuordecim in seculo transegit. Staturâ fuit justâ, citra maciem, toto habitu gravi, humorum temperie sanguinea, viribus robustis, genio suavi atque affabili, indole excitata ac generosa, ingenio sublimi, judicio profundo, sic ut natura illum ad res magnas effinxisse videretur. Et verò DEUS instrumento hoc ad res minimè vulgares pro gloria sua gerendas usus est, ut ex parte jam est indicatum. Post mortem incredibile dictu est, quàm pulchra & hilaris manserit ejus facies, non obscuro gloriæ, quâ in cælo fruebatur, argumento. Qui circumstabant, videbantur non posse inde avelli;

Dan. 12.

avelli; neque enim horroris quidquam, ut alia cadavera solent, excitabat, sed animi sensus suaviter religiosos, & ad DEI obsequium promptos. Die proxima sub vesperum palam in Templo, ad parentandum defuncto, expositum est cadaver, & convenerunt eò multi viri illustres, & aliquot Præsules sacri, præter magnum numerum hominum de nostra Societate, quos inter adesse voluit ipse totius Societatis Præpositus supremus Thyrsus Gonzalez cum suis Patribus Assistentibus; qui idem Præpositus pridie religioso paternæ caritatis exemplo ejus animam sub migrationem DEO commendârat, nec omiserat præclara tam egregij subditi merita dignis laudibus efferre.

§. XXXXIV.

Quæ mortem & sepulturam consecuta sint?

Vix consueto ritu parentatum defuncto erat, cum mox cadaver in Sacrarium reportatum est, ut Pictoribus, qui expectabant, commodus daretur locus vultus lineamenta proximè ad verum exprimendi. Denique postquam eorum etiam piis votis factum est satis, qui manibus oscula figere cupiebant, cadaver loco, quo Tirones nostri humari solent, decenter compositum est: quod etsi eâ tunc causâ factum est, quòd impeditus esset locus, quo ceteroquin Sacerdotum cadavera conduntur, non tamen absque divinî Numinis providâ benignitate id factum interpretor, quæ id solatij beatæ illi animæ indulgere voluit, ut corporis sui exuvias in medio angelicorum pritni fervoris, lectæque innocentia Juvenum conditas cerneret. Quemadmodum autem sol non aliàs plures spectatores habet, quàm cum lucis de-

M

cis de-